

[Gammelgaard]

gennemføres besparelser af det nu foreslåede omfang eller i hvert fald nær derved, hvis den økonomiske udvikling fortsat skal være gunstig. Hvis man vil målet, må man også bruge midlerne. Hvis man vil ændre kursen mod afgrunden, må man også have mod til at foretage besparelserne.

Det skal anerkendes, at fremskridtspartiet og de radikale sammen med regeringspartierne har vist dette mod. Det samme gælder ikke folketingets øvrige partier. De ved inderst inde, at det er nødvendigt, ja, det største parti har endog i sin tid foreslået noget meget lignende, men modet mangler, når der skal gøres noget ubehageligt. Det var jo grunden til, at socialdemokratiet nedlagde regeringsmagten.

Vi er vel alle enige om, at gælden snart må falde i stedet for at stige, ellers truer katastrofen os, og de unge må til sin tid konstatere, at enhver økonomisk forbedring går til at betale vores gæld. Enhver må dog kunne se, at den gæld så hurtigt som muligt må nedad i stedet for opad, altså om nogle få år. Men skal det kunne lade sig gøre, må besparelserne gennemføres. Lad os så blive fri for, at landets største parti går sammen med pressionsgrupper for at få nogle stemmer, der alligevel opvejes af andre, som vil falde fra.

Det konservative folkeparti støtter den politik, som statsministeren nu har fremlagt, og som finansministeren har fremlagt med finanslovsforslaget, der i dag er til første behandling.

En betydelig svaghed ved dansk økonomi er, at den produktive, private sektor er for lille i forhold til den offentlige sektor. Gennem det seneste årti er der blevet ansat over 350.000 flere personer i den offentlige sektor, medens antallet af beskæftigede inden for fremstillingsvirksomhederne samtidig har været kraftigt faldende. Det er naturligvis en uholdbar udviklingstendens på lidt længere sigt.

Derfor må den offentlige udgiftspolitik tilrettelægges på en sådan måde, at samfundets knappe ressourcer dirigeres derhen, hvor nytteværdien er højest. Gennem en omprioritering og effektivisering inden for den offentlige sektor vil det være muligt at udbygge det nuværende serviceniveau, selv om stignings-takten i de offentlige udgifter begrænses. Der

er altså ikke tale om at forringe de nuværende serviceydelser.

Dette mål kræver naturligvis sine midler. Omkostningsbevidstheden ved brugen af de offentlige ydelser skal styrkes. Det betyder, at betalings- og forsikringsprincippet skal fremmes. Som eksempler på denne filosofi kan nævnes forslag om betalingsordninger på sundhedsområdet, hvor der er indbygget et tilbud om tegning af en forsikring til dækning af risikoen for udgifter ved sygdomsbehandling. Endvidere er forslagene om forhøjede bidrag til arbejdsløshedsforsikringen og sygedagpengefondens udtryk for, at større udgiftsordninger i højere grad bør hvile i sig selv.

Effektivisering og rationalisering inden for den offentlige sektor er tæt forbundet med retten til at disponere og ansvaret for finansiering. Specielt inden for det sociale område er der store muligheder for, at den disponerende myndighed får større valgmulighed samtidig med et større økonomisk ansvar. Den nuværende refusionsordning bør derfor afløses af bloktilskud, hvilket vil give de respektive offentlige myndigheder et større incitament til at finde frem til utraditionelle og ofte bedre løsninger, men det kræver, at der gennemføres en række forsøg, og at selvaktiviteten øges.

Moderniseringen af den offentlige sektor betyder også, at de offentlige erhvervsvirksomheder bør gøres mere resultatorienterede, budget- og bevillingssystemet bør ændres, så der indføres mere driftsøkonomiske og konkurrencemæssige principper. Det skal her pointeres, at resultatet ikke nødvendigvis er identisk med balance i regnskabet. De statslige virksomheder har naturligvis nogle sociale forpligtelser, der skal varetages.

Den nuværende regerings politik er en helhed, som vil redde de dårligst stillede fra den katastrofe, der truede dem, da de var på afgrundens rand. Besparelserne er en nødvendighed. De er sammen med indkomstpolitikken krumtappen i regeringens politik. Hvis man er imod den af regeringen foreslåede politik, går man ind for at vende tilbage til den politik, der har givet os så store økonomiske problemer.

Erik B. Smith (S):